

РЕШЕНИЕ

№ 2513

гр. София, 25.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.02.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мадлен Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева

Мария Попова

при участието на секретаря Ани Андреева и при участието на прокурора Димитров, като разглежда дело номер **63** по описа за **2011** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

С решение от 16.10.2010г. по НАХД № 1453/2010г., Софийски районен съд, НК, 15-ти състав е отменил наказателно постановление (НП) № С-60-РДНСК-ДК-16--34/02.12.2009г., издадено от началника на Столична РДНСК, с което на А. М. М. от гр.С., на основание чл.239, ал.1, т.2 вр. с чл.222, ал.1, т14 от ЗУТ е наложена глоба в размер на 200 лв.

Срещу така постановеното решение, е постъпила касационна жалба от Сектор С. ДНСК – Югозападен район, чрез юрк. С в която се сочи, че решението е немотивирано и в противоречие с материалния закон. Неправилно СРС е възприел тезата, че обжалваното НП е издадено на основание неизвършени укрепителни работи на изкопа и е счел, че жалбоподателката няма пряко отношение и задължение към физическите строителни дейности, безспорно вината е на строителя, същият е понесъл своята административна санкция. Отбелязва, че на жалбоподателката е наложена санкция за нарушение на чл.169, ал.1, т.1 от ЗУТ, пердвигдаща проекитране на строежите в съответствия и с изисквания за носимоспособност и цитира разпоредбата. Намира, че от това следав извод за неправилна интерпретация за основанията за издаване на порцесното НП и моли да бъде отменено изцяло обжалваното решение и оставяне в сила на НП.

Ответникът по касация чрез А.В. изразява в отговор по жалбата и в съдебно заседание становище, че обжалваното решение е правилно и обосновано, не били допуснати нарушения на процесуалния и материалния закон. Споделя доводите на СРС за

нарушения при издаването на НП поради неописване на нарушението и обсъжданията на извършването му и не са посочени законните разпоредби, които са нарушени. Възприема като правилни изводите и по отношение на нарушенията по същество за връзката между аварията и проекта, нарушението за което е наложена санкцията и т.н. Иска постановяване на решение за оставяне в сила на обжалваното решение на СРС. Претендира разноси за двете инстанции.

Представителят на С градска прокуратура предвид събраните доказателства и липсата на отменителни основания счита жалбата за неоснователна, подлежаща на отхвърляне, а решението на СРС като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество – касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното наказателно постановление.

Съдът е приел за установено следното: Наказаното лице А. М. участвала в проектантски екип, изготвил проект по част „Конструктивна“ на строеж „Жилищна сграда с гаражи“, находящ се в УПИ – 553, кв 222 по плана на гр.С., м.„П-Редута“, У. „В А“ № 31. В проекта М. предписала извършване укрепване на изкопа на строежа. Със Заповед № 1/24.07.2009г. комисия констатира, че откосите са неукрепени, което създава опасност от обрушване и свличане на земна маса, наредено е да се отстранят материалите в близост от изкопа и откосите да са свободни. Въпреки това било разрешено полагане на подложен бетон и последващи СМР. Със Заповед № 2/05.08.2009г. се установило наводняване на масовия изкоп, пропадане на тротоар, свличане на земна маса до асфалта на улицата като в тази насока били дадени незабавни указания за укрепване на опасните участъци. С писмо от 07.08.2009г. началникът на С. бил уведомен за свличането и с разпореждане за обследване на аварията на строежа бил съставен констативен акт на място от 10.08.2009г. от служители на С.. Въз основа на констативния протокол със съответните заповеди били спрени всякакви СМР освен работи по укрепване на откосите на изкопа и била назначена експертна комисия (ТЕК) за проучване причините за настъпилата авария. Техническата експертиза посочила като причина за аварията „неизпълнено укрепване на изкопа, който не може да се запази с вертикален откос 4, 5 м. при дадени почвени характеристики“ и „престой от над 30 дни на фаза изкоп при интензивни валежи“. Въз основа на тези констатации в присъствие на свидетели бил съставен АУАН № С-60/06.11.2009г. срещу проектантката М. за допуснатото нарушение на чл.169, ал.1, т.1 и т.3 от ЗУТ във вр. с чл.21, ал.3 от Наредба № 4 от 21.05.2001г., предявен на нарушителката на 23.11.2009г., която в 3 дневния срок, направила възражения. И.д. Началник на С. издал обжалваното НП, с което на М. е наложена глоба за нарушение на чл.169, ал.1, т.1 от ЗУТ вр. с чл.21, ал.1, т.1 и т.2 от Наредба № 4 от 21.05.2001г. За да приеме тази фактическа обстановка СРС е обсъдил показанията на разпитаните свидетели, посочвайки защо ги кредитира, приел е констатациите в ТЕК, приобщена по делото като е отбелязал съответните препоръки и изводи на вещото лице, които приема за относими по случая, както и е кредитирал останалите приети по делото писмени доказателства. При така установената по делото фактическа обстановка съдът е приел

от правна страна, че АУАН и НП са съставени/издадени от компетентни органи, в законоустановените срокове, при попълване на съдържанието им със съответните реквизити. Намерил е обаче за съществени процесуални нарушения при съставянето/издаването на акта, че с НП за първи път са вменени на М. нови нарушения на ал.1, т.1 и т.2 от Наредба №4/2001г., с коренно различно според съда съдържание от посочените в АУАН чл.21, ал.3 от същата Наредба и като накърняващи правото на защита на наказаното лице (от значение било, че нарушителката не е запознавана с протокола на ТЕК и техническата експертиза) са самостоятелно основание за отмяна на НП. Съдът не е споделил довод, че посочените нарушения могат да бъдат санирани по реда на чл.53, ал.2 от ЗАНН, извън това изразява становище по същество на допуснатото нарушение, че такова визирано от АНО М. не е извършила. СРС е намерил поведението на проектантката за невиновно, поради което липсвал основен елемент от определението по чл.6 от ЗАНН за ангажиране на административнонаказателната отговорност. Изследвайки техническата експертиза районният съд е извел, че основна предпоставка за аварията е неизпълненото укрепване на изкопа, което означавало, че такова укрепване е предвидено, но е неизпълнено и в съчетание с престоя над 30 дни с интензивни валежи, без готовност за изпълнение на нулев цикъл, са причините довели до настъпване на аварията и това, че въпреки неукрепването на изкопа е дадено разрешение за следващ етап на СМР е довело до свличането. Заклучава, че не лошото проектиране на укрепването на откосите на изкопната яма е причина за аварията, а самото неизпълнение на дадените в проекта указания от строителя, което не може да се вмени във вина на поректантката. Освен това съдът отбелязва, че проектът на М. е одобрен по надлежния ред в ЗУТ – съгласуван от район Слатина на СО на 23.10.2008г., което означавало, че ако не е било предвидено укрепване не е следвало да бъде предвиждан за изпълнение, освен това в заключението на ТЕК е отразено, че в проекта са взети под внимание основни нормативни документи, действащи на територията на РБ. Що се отнася до наличието на неясноти по дадения проект, предвид отразената в техническата експертиза известна схематичност на проекта в частта укрепване не води според СРС до извод за пълно неизпълнение на каквото и да било укрепване. В подкрепа на това е и извода на вещото лице, изведен от разпита и съдържанието на заключението му, че „независимо от предвиденото в проекта укрепване на две от страните на изкопа, същото не е било извършено, което е задължение на строителя. Това според СРС обосновава отговорност на строителя, на техническия ръководител на обекта, но не и на проектантката А. М.. По тези мотиви е отменил обжалваното НП.

Административен съд – С. град, Осми касационен състав намира, че постановеното от районния съд съдебно решение е законосъобразно и не е налице наведеното в жалбата касационно основание за нарушение на материалния закон.

Настоящият съдебен състав възприема напълно установената от районния съд фактическа обстановка. Изводите на съда съответстват на приложимия към установеното материален закон и се споделят и от касационната инстанция.

При постановяване на решението си районният съд правилно е приел, че при съставянето на АУАН са спазени изискванията на чл. 42 от ЗАНН, а при издаването на атакуваното НП тези на чл. 57 от ЗАНН и са съставени/ издадени са от компетентни органи. Правилен е и извода, че са допуснати съществени процесуални нарушения - конкретно на чл.40 и 43, ал.1 от ЗАНН и споделя съображенията на съда.

Касационният състав счита за неоснователен довода в жалбата, че решението било

немотивирано, като следва да се отбележи, че наведеният порок в смисъл на необоснованост на решението не е самостоятелно касационно основание по чл.348, ал.1 от НПК вр. с чл.63, ал.1 от ЗАНН. Напротив, обжалваното решение е мотивирано, като съдът е подкрепил изводите си със задълбочено и пространно изследване на доказателствата по делото и анализ на приложимия материален закон към установените факти и обстоятелства. Що се отнася до наведеното касационно основание – нарушение на закона, то съдът намира, че СРС не е допуснал нарушение и на материалния закон с решението си. Не се установи по безспорен начин по делото деяние на ответницата по касация, което да е осъществило състава на вмененото ѝ от АНО нарушение – изготвяне на проект, несъобразен със ЗУТ и актовете по прилагането му и правилата и нормативите за проектиране – чл.169, ал.1, т.1 от ЗУТ и чл.21, ал.1, т.1 и т.2 от Наредба № 4/2001г. От една страна и в техническата експертиза, възложена от административния орган и в тази изслушана по делото е констатирано, че в проекта е дадено укрепване, като са отчетени някои пропуски и забележки в детайлите, но не се констатира конкретно несъобразяване на проекта със ЗУТ и актовете по прилагането му и правилата и нормативите за проектиране. Доколко детайлните пропуски по проекта съставляват несъобразяване с нормативни изисквания не се установява от съдържанието на НП. Експертите сочат в съставените от тях документи основно изводи за неизпълнение на дейности по строежа съобразно указаното в проекта, а не конкретно несъобразяване на проекта с нормативните изисквания за проектиране. Така разгледани фактите и обстоятелствата по делото не установяват по категоричен начин визираното нарушение. В този смисъл изводите на съда са обосновани. Касационният съд намира обаче, че в случая чия е вината за аварията и че същата не би могла да се вмени на нарушителката, е без значение за ангажиране на АНО с обжалваното НП, доколкото описаното нарушение е формално – несъобразяване на проект с нормативните изисквания, а не резултатно.

Не на последно място и извън възприетото от СРС касационният съд намира, че е налице несъответствие между вмененото на М. като нарушение – и приложената от АНО към така описаното нарушение санкционна норма. Съгласно чл.232, ал.4, т.2 от ЗУТ наказва се с глоба от 3000 до 15 000 лв., ако по друг закон не е предвидено по-тежко наказание, лице, което като проектант изработва проекти, несъобразени с този закон, актовете по неговото прилагане и другите правила и нормативи по проектирането и строителството. Тоест изработването на проект, несъобразен с изискванията за това, се наказва съгласно тази норма. Докато в случая АНО е санкционирал изготвянето на проект несъобразен със ЗУТ и другите нормативи и правила за това по реда на чл.233 от ЗУТ предвиждаща, че за други нарушения на този закон, актовете по неговото прилагане и другите правила и нормативи по проектирането и строителството, както и на решенията и предписанията, основани на тях, наказанието е глоба от 100 до 500 лв., ако по друг закон не е предвидено по-тежко наказание. Тоест налице е несъответствие между описанието на нарушението и подвеждането му под съответната санкционна норма – щом е счел деянието на М. като несъответствие на проекта ѝ със ЗУТ и другите правила и нормативи, защо го е санкционирал като друго такова, а не именно като несъобразяването на проектите със ЗУТ по чл.232, ал.4, т.2 от ЗУТ. Това е и още един довод, че не се установява по безспорен начин вмененото на М. нарушение. От друга страна несъответстващата на нарушението санкция като неизпълнение на изискването на ЗАНН в чл.27, ал.1 административното наказание да се определя съобразно и в границите на наказанието,

предвидено за извършеното нарушение, съставлява самостоятелно основание за отмяна на НП, макар и неконстатирано от СРС. Тоест крайният извод на СРС за незаконосъобразност на НП е правилен и по това съображение.

При така установеното, касационният съд намира, че не е налице наведеното касационно основание и обжалваното решение е законосъобразно, поради което следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд С. - град - Осми касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 16.10.2010г. по НАХД № 1453/2010г., С районен съд, НК, 15-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.